

„e nélkül a hátország nélkül nem létezhetünk”

Az idézet földimtől-barátnómtól származik, aki folyamatos olvasója a Szín – Közösségi Művelődés c. folyóiratban az ország polgármestereivel és civil közösségek vezetőivel készített beszélgetéseimnek, s drukkol. Hogy ezeket ne csak ő és a Nemzeti Művelődési Intézet lapjában olvassa, hanem egyszer csak az országos médiáktól – tévé, rádió – is lássa, hallja. Szerinte kell, hogy egyszer csak felfigyeljenek arra, hogy ezeknek az embereknek a hátországot teremtő tevékenysége nélkül nem ilyen lenne az ország. S ha belátnák és láttatnák, sokat tehetnének épp az ellen, amivel – kedvszegőnek – manapság telekürölik a világot.

Amióta tavaly Hunyán jártam, csak az járt a fejemben, miként lehetne megszólítani az ország polgármesterei közül azokat, akiket ösztönözhetne egy társuk, akinek sikerült Hunyát, ezt a 600-nál nagyobb lélekszámú települést lakosai számára – és talán mindnyájunk szerint ez a legnagyobb dolog – vonzó, szeretni való faluvá tenni. Ahol jó élni.

Petényi Szilárdné polgármester-asszony tanított a faluban, volt iskolai igazgató, s ezt követően lett a falu polgármestere. Hiteles ember volt a lakosok szemében, ezért választották meg, s rátermettnek láthatják őt polgármesterként fiataltól az öregekig azok, akik egyszer is közvetlenül összekapcsolódtak és együttműködtek vele, s azok is, akik a falu mozgásán,

állapotán, képén keresztül érzékelik faluvezetését. Ő azok közé a polgármesterek közé tartozik – s köztük a legjobbak női polgármesterek – akik falujuk gazdái. Úgy figyelik és csoportosítják a teendőket, ahogy azt egy gazda szeme megkívánja, nem mindegy a sorrend. Legelső a biztos megélhetés – a falu minden lakosa számára. És persze, ennek biztosítása, a mód és a viszony, ami ezt befolyásolja, sehogya se mindegy. Hunyán az öregek elsősorban megbecsülésnek örvendő asszonyok és férfiak, mint a falu sajátosságát adó értékörzők. Ezért természetes a nekik kedvezés – akár a faluban termelt terményekkel is. Megbecsülés illeti a faluban azokat, akik termelnek, mert megalapozzák a falu

megélhetését. Az ő terményeiből jut a közétkeztetésbe, s azoknak az idős családoknak, ahol az asszonyok még tudnak otthon főzni, szívesen főznek, mert tudják, hogy a család melegét a konyha melege is adja. Ugyan az iskoláskorúak ma már át kell, hogy bucsózzanak a szomszéd faluba, és csak óvoda működik gyerekintézményként, de az olyan jól, hogy megalapozza a kicsik faluhoz kötődését. Iskolás korban, legyenek egyetemisták is, a gyerekeket, a fiatalokat nem csak a család várja haza, hanem a falu is. És mit is tarthatnánk nagyobb dolognak, mint a háttérrel. A családét, a kortárs közösségét, az egyházi közösségét, a faluét. Biztos háttérrel könnyebb a kimozdulás, pontosabb a fontos élet-

És teljesült a vágyam. Interneten közvetítettük és velünk tölthette el a konferencia idejét, aki értesült róla, aki fontosnak találta, aki ráért – december 11-én, 10 órától 14 óráig. És akihez csak most jut el a híre, megnézheti a két rendező – a Nemzeti Művelődési Intézet és Hunya – honlapjára legkésőbb január második hetében felkerülő videót. Mert néha csak egy hangulat hiányzik ahhoz, hogy fontos dolgok jöjjenek létre. Néha csak egy-egy láncszem, hogy minden, ami a jóhoz kell, összeérjen. Szeretnénk tölteni időnket, s ezért termékenyen. Elmondtam, ami köthető volt, s amit íróként és falukutatóként tapasztaltam útjaimon „Magyarország újrafelfedezéséért”. S mindnyájunk öröme, s a hangot köszöntőjével megadva a rendezvényt megtisztelte jelenlétével Závogyán Magdolna a Nemzeti Művelődési Intézet főigazgatója. Velünk volt Andó Ágnes a Gyomaendrődi Járási Hivatal vezetője, valamint Varga-Sipos Andrea az NMI Békés Megyei Irodájának munkatársa. Rajtuk is múlik, mit és mennyit profitál egy konferenciából – majd a videó által is – a megye, az ország.

(Első megjelenés a gyomaendrődi Városunk c. újságban.)

MÁTYUS ALIZ a Szín – Közösségi Művelődés c. folyóirat felelős szerkesztője.

helyzetekben születő döntés. Hunyán mindenki érti és érzi a munka értékét, értelmét, s jótékony hatását. A polgármester asszony együtt büszke a közmunkásaival – akik, vagy akiknek a gyerekei a tanítványai voltak – a parkjukra, a játszóterükre, az utcanév tábláikra, padjaikra, leülő helyeikre. Ahogy ő elmondja a falu öregeiről, hogy ők igazították el a falu világában, amikor 38 évvel ezelőtt, diplomásokként a férjével együtt – aki mezőgazdasági mérnök – megérkeztek a faluba, ugyanúgy fogják megemlegetni őt a hunyaiak, mindenért, amit neki és az ő polgármestersége alatt tör-

ténteknek köszönhetnek. Megtartani mindent, és teremteni mindent, ami abban segít, hogy mindenki tovább nézzen önmagánál, a saját családjánál – ami segít meglátni a másinak hiányzót, és fogékonyra tesz arra, hogy adjon az ember, minél többet és minél önzetlenebbül, mert megérezte, hogy az élete, annak értelme, annak biztos szépsége múlik ezen. Erről beszélt – a folyamatról, amin a falu a vezetése alatt átment – Petényi Szilárdné az összejövetelen, erről a másik, hasonló egységben gondolkodó ember, Iványi László atya, erről szóltak a kisebb egységek vezetői és a falu lakosai.

Hunyai civil népművészek, kézművesek kiállítása